

29 juli 2009 Sea Shell Hotel Negombo, Sri Lanka .

Vannacht werd ik wakker. Het was 5 uur in de ochtend. Ik had een droom.

Niet zo maar een droom. Soms heb ik van die dromen, die uit een ander gebied komen, een andere laag van het bewustzijn. Hij komt ergens vandaan. Ik weet niet van waar vandaan en waarom? Ze zijn niet zoals normale dromen.

Deze droom houdt mij uit de slaap en ik overpeins de droom. Ik kan van al deze gedachten niet meer slapen en besluit de droom op te schrijven.

Er waren eens drie mannen. Een goudsmid een kleermaker en een wijnmaker.

Ze woonden in een ver land. Ergens waar niemand nog het bestaan van weet. Deze mannen waren uit de stad gejaagd en over de grens verdreven. Ze trokken nu zwervend rond en leefden van wat ze vonden en waren afhankelijk van wat de mensen hen gaven.

Op de voet van een helling tussen een rivier en een machtig woud lag een dorpje, rustig en vredig. Het leven ging al sinds mensenheugenis in het tempo dat gekoppeld was aan de seizoenen van, zon en maan, eb en vloed, hitte en koude. Iedereen kende iedereen en ieder wist zijn plek in deze vredige gemeenschap.

In dit dorp woonde een familie een man, een vrouw en hun drie dochters.

Op en dag kwamen er drie mannen in het dorp aan die moe en hongerig waren. Ze klopten aan bij deze familie en ze vroegen aan de vrouw om eten en een kamer voor de nacht. De huiseigenaar zag dat ze er slecht aan toe waren en bood ze een kamer aan waar ze konden verblijven. Ondertussen vroeg hij aan zijn vrouw om ze brood en drinken te geven.

De vrouw bracht de drie mannen brood en drinken en gaf hen de beste kamer waar ze konden uitrusten. Na het eten bedankten de mannen de vrouw en vertelden haar als ze op krachten waren gekomen ze alle drie een geschenk zouden geven. De goudsmid zei; Als ik weer sterk ben dan maak ik voor jou een hart van goud, want ik ben nog nooit een vrouw tegen gekomen die zo liefdevol is. De kleermaker zei. Als ik weer op krachten ben gekomen dan maak ik voor jou het mooiste gewaad wat er op deze aarde is want ik ben nog nooit een vrouw tegen gekomen die zo mooi is.

De derde man, de wijnmaker zei. Ik maak als ik weer gezond ben voor jou de verrukkelijkste wijn die alleen door de goden wordt gedronken, want ik heb nog nooit een vrouw ontmoet met een dergelijk lieflijke stem die klinkt als de schoonste zangvogel van het woud.

De vrouw was helemaal verrukt over deze lofuitingen en ging nog meer voedsel en drank halen.

Dagen verstreken nachten gingen. Weken werden maanden en telkens als de vrouw weer vers eten kwam brengen loofden de drie mannen haar schoonheid, haar zangkunst en haar goedheid. Steeds weer zwol de vrouw van trots en ging naar de keuken om nog meer lekkere dingen klaar te maken en naar de mannen te brengen die haar zo bewierookten.

Op een dag stond de huiseigenaar bij het raam van de mannen en hoorde de drie mannen lachen en pochen met hun slimmigheid en hoe ze met loze praatjes de vrouw van de huiseigenaar steeds weer zover kregen dat ze weer eten voor hen ging halen. Een onnozeler wicht hadden ze nog nooit ontmoet. De mannen waren ondertussen vadsig en arrogant geworden. Ze ruimde niets meer op en maakten alles smerig. Ze lachten hard als ze elkaar vertelden hoe ze met vleierige woorden de vrouw des huizes weer zover kregen dat ze alles netjes schoonmaakte. Hun leven was goed.

Toen de man, die buiten bij het raam stond en al deze woorden had aangehoord ging hij hun kamer binnen en beval hen om hun huis te verlaten. De drie mannen keken elkaar aan en maakten geen aanstalten om te vertrekken en bleven provocerend zitten.

De huiseigenaar wist dat hij sterk genoeg was om ze alle drie te doden maar hij kende de wetten van het universum en wist dat dit niet goed was. Alles wat je een ander op werpt zal in duizendvoud op je terug geworpen worden.

Hij ging naar zijn vader en tweelingbroer en vroeg hen om te komen om hem te steunen om zo de drie mannen uit het huis te krijgen.

Toen hij thuis kwam ging hij naar de kamer waar zijn vrouw en drie dochters verbleven.

Hij vertelde zijn familie dat er drie chanteurs in huis waren en daarom de opdracht aan deze mannen had gegeven om te vertrekken. Toen de vrouw de woorden van haar man hoorde werd ze boos en wanhopig. Ze had zich zo goed gevoeld bij de lieflijke bewoordingen en lofuitingen over haar schoonheid door deze mannen. Ze kon en wilde het niet geloven dat deze mannen bedriegers waren. Er ontstond een grimmige sfeer in de kamer en de vrouw wilde naar de kamer van de drie mannen toe om hen te zeggen niet uit hun huis te gaan als ze dat niet wilden. Haar man wilde dit verhinderen en ging voor de deuropening staan. De vrouw werd woedend omdat haar echtgenoot dit haar verbod en probeerde wanhopig langs haar man te komen.

Plotseling sprongen hun drie dochters op en drukte zich tussen beide ouders in. Op dat moment spatte met enorme kracht, een licht bestaand uit duizend kleuren over de kamer en de twee ouders werden uit elkaar gedrukt. Verdwaasd stond de vrouw in de hoek van de kamer. De man die bij de deur stond keek hoe al deze kleuren glinsterend langzaam neerdaalde op zijn vrouw. Haar hele lichaam begon te schitteren en ze baadde in een prachtig licht. Hij hoorde haar lieflijke zachte stem zoals hij nog nooit had gehoord. Hij zag haar schoonheid zoals hij nog nooit had gezien en hij zag haar goedheid, zoals hij nog nooit had kunnen ontdekken.

Toen hij omkeek naar de kamer van de drie mannen zag hij dat deze verlaten was.

30 juli 2009 Visite bij Chandramalar

31 juli 2009, Sea Shell Hotel.

Tussen 1990 en 2009 zitten nu bijna 20 jaar. Het is alweer bijna 20 jaar geleden dat Bep en ik samen met familie Niessen Ton en Mary naar Sri Lanka vertrokken om daar onze grote wens te laten doen uitkomen. Een kind adopteren. Na jaren van onzekerheid tegenslagen en wachten mochten we op 14 februari 1990 onze kinderen in ontvangst nemen uit de handen van hun moeder.

In 2008 hadden we al een plan op gepakt om met de hele familie en reis naar Srilanka te maken. Samen met onze dochters Risanne , Renuka, Nayomi en hun vriendjes Ralf , Frank, Joey en mijn vrouw Bep. Helaas werd ik in augustus 2008 door een hernia gevelde en moest mij laten opereren. Soms gebeuren er dingen die je niet in de hand hebt en we hebben besloten de reis maar een jaar uit te stellen.

Op 28 juli 2009 zijn we in Dusseldorf op het vliegtuig gestapt en naar Sri Lanka vertrokken. Na onze aankomst op Negombo Airport werden we opgewacht door Mr. Robert, een man die we in de afgelopen jaren hebben leren kennen als een sociale man en hij is een goede vriend

van ons geworden. Robert heeft ons naar het hotel gebracht waar wij een beetje konden bijkomen van de lange reis.

Ik heb mij voor genomen om deze reis in Sri Lanka te observeren, constateren, kijken wat zie ik. Hoe ken ik Sri Lanka. Hoe zag ik Sri Lanka. Sri Lanka waar ik in 1990 kwam en totaal overrompeld werd door contrasten, rijk en arm. Prachtige natuur en vuilnisbelten, chaotisch verkeer in Colombo en andere grote steden en een dorpje waar de tijd had stil gestaan.

Schitterende hotels en krottenwijken met open riolen.

Tussentijds ben ik 6x terug geweest en heb de families van onze dochters bezocht.

Sri Lanka kent een bewogen verleden. Nog steeds is er sociaal en politiek altijd wat loos. Soms heftig en dan weer een tijdje rustig. Oorlog in het noorden met een opstandig volk wat een eigen staat op het eiland wil hebben. In januari 2009 besloot de huidige regering uiterst hard op treden tegen de hardliners van deze bevolking in het noorden en oosten van het land. Ze werden letterlijk de zee in gedreven. Een groot deel van de bevolking op de vlucht geslagen en verzameld in vluchtelingenkampen. Diepe ellende onder de mensen die moe en hongerig waren en door de 2 strijdende partijen heen en weer werden geslingerd. Een volk dat snakt naar rust vrede en gerechtigheid.

De regering claimt de overwinning en zegt dat ze de Tamil Tijgers volledig hebben uitgeroeid.

Broze vrede naar mijn gevoel. Als de regering nu een goed sociaal plan zal maken en snel wil beginnen met het weer opbouwen van scholen, bruggen en wegen; dan is er kans dat de onvrede wegebt uit de bevolking. Hopelijk krijgen mensen met een wil tot vrede bij beide partijen de overhand en proberen ze via dialoog tot oplossingen te komen.

Want een nieuw gevoel van sociaal onrecht zal uiteindelijk weer een nieuw potentieel aan “hard liners” kweken.

Je rijdt door een straat in Colombo en je herinnert je Colombo van 20 jaar terug. Sri Lanka had net de grote onrusten van de jaren 80 achter de rug. Wat is er veranderd? Om te zeggen veel? Ja en nee. In het straatbeeld zijn de auto's meegegaan met de tijd. Ook in Sri Lanka is de auto een status waarmee men toch graag wil pronken. Uiteraard de oude lijnbussen “Lankaashok”, rood en dof van kleur, bij het optrekken walmend uit de uitlaat, lijkend op een schoorsteen waarin men alleen olie en teer verstoekt. Ze bestaan nog. De tuk tuk dringt zich op de onmogelijkste plekken voor de bus. Toeterend wordt getracht, deze allesdurver, die blijkbaar zonder angst zich een weg door het verkeer baant, tot orde en gehoorzaamheid te dwingen.

Dit lukte 20 jaar geleden niet. 10 jaar later niet en nu dus ook niet.

Nee, de conclusie is, de drivers style is onveranderd en onaangetast gebleven.

De “driver” die het hardst toetert en zich met de meeste durf in het verkeer werpt, heeft nog altijd voorrang. In dit opzicht is er niet veel veranderd.

Toch, naar ik schat zijn er meer stoplichten op belangrijke kruisingen.

Ze werken en zo te zien accepteren de meeste “driver's” dit rood oranje groen systeem wel.

Je kijkt naar de straatkanten en je ziet een mengelmoe van kraampjes, winkeltjes, stalletjes en af en toe een imposant gebouw, een groot modern gebouw waar een autohandelaar zijn luxe koopwaar ten toonstelt.

Kleine smederijen met daarnaast een schoenmaker onder een parasol. Weer verderop staat een marktvrouw bij haar vers uitgestalde groenten, die ze aan de voorbijgangers probeert te slijten.

Dan zie je plotseling voor je de grote rode lijnbus, Lanka ashok, deze Lanka asshole die recht voor je ogen op de rem gaat, en met het optrekken stort dit kolos walmend zijn uitlaatgassen

over het groente stalletje heen. De marktvrouw blijft stoïcijns doorgaan met het bedienen van een van haar klanten.
Dit is nog altijd Sri Lanka.

Een putdeksel van het riool dat nooit fatsoenlijk is gelegd door de stratenmakers en meer als 10 cm dieper in het wegdek ligt zal ooit wel en keer op gelijke hoogte van het wegdek worden gemaakt.

Nu zie je alle drivers op het laatste moment een ruk aan het stuur geven om een onverwachte schok op het toch al zo zwaar getraumatiseerde veersysteem van hun voertuigen te voorkomen. Dit is nog altijd Sri Lanka.

Hier en daar zie wel iets veranderen op de Gal Road. De Gal Road is de levensader van de hoofdstad Colombo. Een doorgangsweg, die van uit het zuiden, vanuit het oude Hollandse stadje Gal naar het noorden loopt en in het midden van Sri Lanka dwars door Colombo naar Jafna gaat.

Het is als een slang, die een veel te grote prooi aan het verorberen is en daardoor tenslotte stikt in haar eigen prooi.

In het verleden is er wel eens getracht om een 2^e weg rondom Colombo aan te leggen. Ook is er over gesproken om naast de spoorlijn, die op de meeste plekken zowat op het strand loopt een nieuwe weg aan te leggen. Deze plannen zijn nooit uitgevoerd omdat het een hele volksverhuizing zou betekenen. Je zou bijna vermoeden dat iedereen, om en nabij de Gall Road, spoorlijn of kust woont.

Nu zie ik dat er midden in Colombo een voorzichtig begin is gemaakt met de aanleg van een autoweg boven de huidige Gall Road. Een etage hoger op pilaren dus. Het betreft een stuk waar de meest belangrijke en de drukste kruisingwegen liggen. Het gaat maar om een paar honderd meter, maar toch, er is een begin gemaakt. Ook zijn er buiten Colombo op een paar belangrijke verkeersaders viaducten aangelegd.

Vuilnis wordt op bepaalde plekken in de straat door de buurtbewoners op hoopjes gegooid. De vuilnisman met zijn trekker een Masy Ferguson en kar rijdt door de straten en zal te zijner tijd de hoopjes afval ophalen en met de hand een schop het afval op de kar deponeren. Tenminste als er nog wat van over is. Meestal is het afval al bezocht door een aantal dieren zoals katten koeien en honden. Nachts zal er waarschijnlijk nog wel een andere gast met een grote lange staart de berg afval doorwroeten. Buiten de steden zie je nog steeds grote vuilnis belten waar de vuilnis ophaaldienst het afval heen brengen.

Er is in het verleden wel eens gewerkt met grote ijzeren containerbakken, die op een kleine vrachtwagen gehesen werden als ze vol waren, vertelde Robert. Blijkbaar functioneerde het niet of was er een ander probleem dat je dit systeem bijna niet meer ziet.

Nee dit is nog altijd Sri Lanka.

Naast de straat is het riool ingezakt vlakbij de ingang van het stalletje van de loten verkoper. Ook in Sri Lanka is het gokken een bezigheid, waarmee men hoopt op een fortuin door het winnen van het staatslot. De klanten lopen over het provisorisch gelegd bruggetje, waarvan de kwaliteit discutabel is. In het stalletje van de lotenverkoper kopen ze hun lot met de droom op een groot geldelijk gewin. De stank die uit het riool naar boven komt mengt zich met de walmende uitlaatgassen en worden door een zwoele hete wind naar het even verder opgelegen stalletje van de slager gedreven. De slager heeft als toonbeeld van versheid zijn nog maar pas geslacht bloedende achterham aan een haak gehangen in zijn provisorische ingerichte slaggers stalletje. Dit is nog altijd Sri Lanka.

Het hotel straalt nog altijd de allure uit van statigheid en elegantie uit het koloniale verleden. Nog altijd komen de kruiers met heel veel inzet en een dik boven opgelegde beleefdheid naar je toe en zeulen met veel passie jouw koffers naar de hotelkamer. Als ze jouw koffers op de kamer hebben gezet blijven ze nog even in de deuropening staan. Dan vragen ze met hun meest innemende lach of ze nog iets kunnen doen, om daarna de fooi in ontvangst te kunnen nemen, waar op ze zitten te wachten.

Je bent bezweet en zakt vermoeid van de reis op het bed en je kijkt rond. Het lijkt of de tijd heeft stil gestaan. Het is alsof je de deur van de hotelkamer gisteren achter je dicht hebt getrokken en toch is het alweer bijna 20 jaar geleden. Hetzelfde bed, de wand decoraties herinner ik me, de douche, wel een nieuwe wasbak en toiletpot en tegels.

Je kleed je uit loopt naar de douche en wilt de douche kop sproeier oppakken en op de daarvoor bestemde haak boven je hoofd hangen. Je komt niet verder dan halverwege en constateert dat de douche slang te kort is.

Je neemt wat overwegingen in beraad, godverdomme een paar keer flink, zoekt naar een oplossing en overweegt nog een keer om weer in de verfrommelde en bezwete kleren te schieten om je beklag te doen bij de manager over dit idiote stukje te korte douche slang.

Ten slotte buig je letterlijk je hoofd en gaat als een circusacrobaat in een onmogelijke houding gebukt onder de douche. Met de douchekop in de hand probeer ik zo goed mogelijk mijn bezwete lichaam af te spoelen. Dit is nog altijd Sri Lanka.

Je bent een Sri Lankaanse loodgieter, zo stel ik mij dit voor tijdens het douchen, je krijgt de opdracht om een lekkende slang te vernieuwen. Bij het bevestigen van de slang aan de douchekop kom je er achter dat je een te korte slang hebt meegenomen. Wat doe je?

Ik probeer het proces zonder te oordelen gewaar te worden en probeer mij in deze loodgieter te verplaatsen.

Gaat de goede man een nieuwe slang halen bij een winkel? Maar dan zal hij zich wel met zijn voertuig in het vastgelopen verkeer moeten storten. Hij moet een beslissing nemen? Monteert hij de te korte slang en krijgt hij zijn geld voordat er iemand achter komt wie deze klus heeft verprutst?

In ieder geval, hij heeft de te korte slang netjes aan de douchekop gemonteerd en, ik ga gebukt onder de douche.

Toch borrelt er iets in de jeugd van Sri Lanka. De strakke geregisseerde beleefdheid is er een beetje van af. Het gemaakte onderdanige koloniale gevoel lijkt langzaam op te lossen. In de grote steden merk je dat meer en meer jeugdigen hun eigen weg en koers naar de toekomst opeisen. Nog niet zozeer in de afgelegen gebieden maar in de drukke steden zie je een andere vrijheid ontstaan. Jongens die provoceren, ietwat onverschillig in westerse kleding gehuld nonchalant overkomen om indruk te maken op de meiden, die de traditionele kleding geruild hebben voor een moderne snit.

Met een uitstraling van wie doet mij wat? Autoriteit van oudere is niet meer zo vanzelfsprekend.

Zou je het kunnen vergelijken met de jaren zestig in Europa?

Nederland kende amper autowegen en ieder dorp en stad had zijn eigen vuilnisbelten.

Vuilnis ophalen in de dorpen kende men amper of niet. Boeren hadden allemaal wel een oude put of ven waarin afval, kapot glas en puin werd gestort. Op de dorpen en afgelegen boerderijen werd nu ook waterleiding aangelegd en waren de vennen en putten niet meer nodig.

Toen nog hadden autoriteiten zoals pastoor, politie, burgemeester en schoolhoofd het voor het zeggen en niets gebeurde er zonder hun medeweten of toestemming.

Verpleegtehuizen, ziekenhuizen, gehandicapten tehuizen, scholen, ze kwamen voort uit liefdadigheidsinstellingen en religieuze ordes. Langzaam werden het instellingen die een professionele aard kregen en werden er betaalde banen gerealiseerd, die door de overheid werden betaald.

In het hotel in Hikaduwa waar we nu zitten zijn veel jeugdige Sri Lankanen, die er een kamer gehuurd hebben voor het jaarlijkse feest; een soort carnaval. Overal op straat hangen grote boxen waar een westerse getinte beat, overgoten met een Sri Lankaans sausje uitkomt. Meiden, die zittend op het balkon met hun benen over de balustrade met het uitzicht op de Indische oceaan ritmische op en neer wiegen op de hedendaagse popmuziek van Sri Lanka.

Gisteravond was de laatste avond van het carnaval en vanmiddag hoorde ik dat er een groep jongeren vanmorgen over het strand ervantussen waren gegaan, zonder te betalen voor de kamers die ze gehuurd hadden.

Rond middernacht hadden de jongens en meiden op de gang bij verschillende kamers in het hotel de schakelaars van de airco uitgezet. Ook bij de kamer van een van onze meiden was dit gebeurd. Puber humor. Ze zullen vast wel in een deuk gelegen hebben. De manager was woedend en liep als een getergde tijger door het hotel.

De moderne tijd? Het gedrag is niet goed te keuren. Provoceren? Deze Srilankaanse jeugd lijkt toch wel een beetje veranderd tegenover de jongeren van 20 jaar geleden. Meiden die een uitstraling hebben van, wie doet me wat, misschien een nieuwe emancipatie? Ze lijken te zeggen. Yes we can!!!!!!

1 augustus 2009 Palm Beach Hotel, Colombo

Aan de waarheid kun je zo verwonden, dat je niet meer verder kunt leven.
Misschien wil het zo zijn dat de pijn een balsem kan zijn voor je vermoeide ogen?
Die de ogen langzaam openen om de waarheid te zien?
En toch is het juist zo, dat de mensen willen leven met zo min mogelijk pijn.
Maar is de waarheid niet een berg die je beklimt en op de top aangekomen beseft dat er in de verte nog een hogere berg is?

Inspiratie uit het boek van Philippe Claudel. Het verslag van Brodeck.

Dit boek heb ik op mijn 50^e verjaardag gekregen van mijn yaluva bestuursvrienden.
Ik heb dit boek meegenomen op reis door Sri Lanka.
Het boek beschrijft op een zeer indrukwekkende manier wat mensen elkaar aandoen als ze domheid en angst samenvoegen en van uit dit “zijn” een “primitief instinct” ontwikkelen en er naar gaan handelen.

1 augustus 2009

Op visite in Kalutara bij kandidaten voor nieuw project House, Work and Income.
Robert wil graag, dat we de kandidaten die hij voor het nieuwe project heeft uitgezocht een bezoek brengen. Onderweg vertelt Robert dat hij bij het schoolhoofd van deze streek is geweest en informatie heeft opgevraagd naar mogelijke kandidaten voor dit nieuwe project. Het schoolhoofd heeft een paar namen en adressen genoemd en Robert is op bezoek geweest en heeft een onderzoek gedaan naar de situatie van de families.

De eerste kandidaat heet **Sumara Srijanie Salgan**. Het betreft een weduuvrouw met 4 dochters. Haar man is overleden aan kanker. Ze woont in een klein huisje vlak bij het spoor. Ook oma woont bij haar in.

Ze heeft van Yaluva een naaimachine gekregen (in de vorm van een micro-krediet) en maakt nu kleren voor de plaatselijke fabriek, waar haar man voorheen ontwerper was van kleding. Het is een naaimachine die met voeten wordt aangedreven.

Robert heeft haar de opdracht gegeven om te noteren wat de kosten en baten zijn van het gemaakte product.

Als ze daar inzicht in heeft kan op 1 januari 2010 beginnen met de terug betaling van een klein micro krediet.

Sumara is een ondernemende vrouw en maakt ook verjaardagstaarten op bestelling.

Ze laat hiervan een paar foto's zien. Op het moment loopt dit jammer genoeg niet zo goed, vertelt ze.

2 dochters van haar, die beide studeren worden financieel gesteund door een gezin uit Duitsland. Ze is daar erg blij mee want ze ziet studie als een kans om te ontsnappen uit de armoede.

Robert heeft deze familie Sumara geselecteerd op basis van inventiviteit en betrouwbaarheid. Hij vertelt dat hij het erg moeilijk vindt om de criteria die door Yaluva zijn opgesteld (geen werk, geen huis, geen inkomen) zo te hanteren, omdat zoals hij zelf zegt, er eigenlijk wel genoeg mensen rondlopen die aan deze criteria voldoen maar deze mensen zijn dikwijls verslaafd of hebben geen motivatie en of wilskracht om vooruit te komen en hij ziet daar liever van af. Vooral omdat het om een micro krediet gaat en dat is in Sri Lanka toch al moeilijk om mensen te zoeken die op deze voorwaarde van terug betalen kunnen en willen werken.

We nemen afscheid van Sumara oma en dochter en lopen naar buiten.

Even verder op woont M. **Pryangani Salgathu**.

Ze is getrouwd. Volgens Robert heeft haar man weinig inspirerend werk.

Maakt wel eens wat kachelhout wat Pryangani verkoopt in haar winkeltje.

Ze heeft drie dochters. 14 10 en 5 jaar.

Zij is ondernemend en heeft aan de spoorbaan een winkeltje en haar huisje . Ze verkoopt o.a. kachelhout en wat ingepakt spul zoals snoepjes, zeepjes

Het huisje is eigendom van de spoorwegmaatschappij. Ze betaalt huur voor het huisje aan de spoorweg maatschappij. (CGR Cylon Government Railway.)

2 augustus 2009

Wijaratnha Kokos fabriek.

Vandaag zijn we naar Wejarathna geweest. Wejarathna woont ietsjes noordelijk van Hikkaduwa in een buurtschap gelegen aan een rivier en grenst aan de Gall Road en de spoorweg. Rondom het bedrijf ligt een buurtschap waar veel mensen wonen. Wejaratna heeft in het verleden een goed lopend bedrijfje in verwerking van kokos bast gehad.

De kokosbast wordt in een messen molen verhakeld en gemalen.

De grove kokosharen die hierbij vrij komen worden in een klein fabriekje, waar een aantal machines staan tot touw verwerkt. Het fijne gruis wordt opgeslagen in een loods.

Een ander nog wat grover rest product kan gebruikt worden als substraat in de potgrond.

Ligt buiten op de open grond tegen de rivier aan.

Het malen en verhakken van de kokos bast gaat niet zonder een enorme stof ontwikkeling die door het roteren van de machine een flink eind de lucht in wordt geblazen.

Zo erg dat drie burens een klacht ingediend hebben bij de regering.

Deze mensen werden in het gelijk gesteld en Wejarathna moet nu om deze stof uitstoot reduceren en er voor zorgen dat de aangrenzende burens geen last meer hebben van de stof uitstoot.

Hiervoor is een plan ontwikkeld met daarop aangegeven dat het hele bedrijf ommuurd moet worden.

Volgens mijn schatting zijn de reeds aangelegde muren ongeveer 3.5 meter hoog.

Bij de kanten waar de klagende burens wonen, moet ook nog boven op de bestaande muren een zeil worden geplaatst. Dit zal ook ongeveer 2 a 3 meter zijn.

Als alle muren en zeilen geplaatst zijn mag er weer kokosbast vermalen worden. Volgens Robert draait de molen af en toe 2 a 3 uur per week.

Wejarathna heeft al zijn spaargeld geïnvesteerd in de drie stukken muur bij de (Boze buurmensen)

3 augustus 2009 Visit Karunawathi en Jagath.

4 augustus 2009. Safari Tissa

Avonds in Radnaloka Hotel Auradnapura overnachten.

5 augustus 2009.

Bezoek Wasanthi Fernando.

Bezoek Dusanthe Thilak.

Dusanthe Thilak woont in Colombo (25 jaar). Dusanthe is getrouwd met Jayalath Pedige (23 jaar)ze hebben een dochter Pawane Wiwarthana (bijna 4 jaar).

Ze wonen in een aanleunwoning bij een oom en tante van Jayalath. De woning ligt aan de rechterkant van het huisje van oom en tante aangebouwd en het heeft een afmeting van 1.40 bij 5 meter. Hierin woont Dusanthe met zijn vrouw en dochtertje. Dusanthe heeft van een oom geld geleend en samen met een compagnon hebben ze hiervan een tuk tuk gekocht en rijden ze om de beurt in de tuk tuk als taxichauffeur. Dusanthe is een broer van de geadopteerde Nayomi Vullings

6 augustus 2009 Mounth Royal Beach Hotel Colombo

Bezoek Robert zijn huis en Nisanthe broer van Nayomi.

7 augustus 2009 Olifanten weeshuis Kandy

8 augustus 2009 Kandy Tilanka Hotel

Geboorte.

Een onmetelijke orkaan zuigt je op uit de Tijdloze.

Een lumineuze euforie bepaalt in wiens huis je geboren bent.

De meeste Krachtvolle en tegelijkertijd o zo Broze,
is wat jou tot in het intiemste detail kent.

Gij berijder van deze storm uit de stilte van de Tijdloze,

Ga en wees voorbereid,

In elk moment.

Eric

Kandy Thilanka hotel.

Vanmorgen zijn we met de hele club naar onder, naar het restaurant gegaan voor de lunch. De jongens en meiden van ons hebben een leuk tafeltje uitgezocht met een mooi uitzicht over de stad Kandy. De meeste hotels hebben een lunch op de tafel bij de keuken klaarstaan waar je uit allerlei etenswaren kunt kiezen wat je deze morgen wilt eten. Natuurlijk hebben ze ook het traditionele Srilanka ontbijt met de rijst curries en pancakes op het menu staan. Ik zelf neem zo als gewoonlijk een omlet van twee eieren met tomaat, ui, bacon en geroosterd brood. Dit alles natuurlijk met het niet te versmaden kopje verse geurende Ceylon thee. Hierna trakteer ik mij op een bordje vers fruit met ananas en banaan.

Op de druk bezochte terras zitten veel lokale mensen. 20 Jaar geleden zag je bijna geen Sri Lankanen in de meeste hotels. Ook zijn er toeristen uit verschillende landen. Een mengelmoes van nationaliteiten loopt langs de tafels waar het ontbijt staat uitgestald. De kok staat even verder bij een tafel waarop een klein fornuis staat waarop hij al druk roerend de omeletjes klaar maakt om dan even later met een handige draai het beslag in koekenpannetjes kiept. En tafeltje verder zit een familie uit het middenoosten zo te zien. Ik heb begrepen dat de laatste jaren steeds meer toeristen uit de droge zanderige oliestaatjes komen om zich hier te vergapen aan de bergen en het weelderig groen wat hier in de meest uiteen lopende vormen en diversiteiten tot ontwikkeling is gekomen.

De familie uit het middenoosten bestaat uit 1 man en 2 vrouwen. De vrouwen zijn, zo mag je het wel noemen zwaar gesluierd. Bij een van de vrouwen zie ik terwijl ze gaat zitten dat ze een spijkerbroek onder haar lange zwarte jurk heeft. Helemaal van top tot teen zijn ze in het zwart geleed. De hoofden van de vrouwen zijn tot op een enkele spleet op de hoogte van de ogen helemaal bedekt. Door deze smalle spleet turen de vrouwen de wereld in. Dit is nog het laatste beetje huid en ogen wat zichtbaar is.

Bij ons aan tafel ontstaat spontaan een discussie over dit voor ons onbegrijpelijke fenomeen. Onze meiden vinden dat deze man zelf maar eens een paar dagen zo moet rond lopen in dit hete klimaat. Misschien dat hij dan anders tegen dat zwarte kleed aankijkt.

Bij het zien hoe deze vrouwen uit een dergelijk oliestaatje hun ontbijt naar binnen moeten werken kan ik mij er wel iets bij voorstellen waarom onze meiden zo reageren.

Bij het eten van hun brood nemen de zwaar gesluierte dames telkens met een hand de sluier iets van hun hoofd af en brengen dan met hun andere hand het brood naar hun mond. Dit wordt ook herhaald met het drinken van de koffie of thee. Voorzichtig trekken ze de sluier een beetje van zich af en schuiven dan met de andere hand het kopje naar boven en drinken dan een slokje. De man zit tegenover de dames met de rug naar ons toe en eet zoals wij gewend zijn met mes en vork, waarna hij het kopje naar de mond brengt om dan zichtbaar genietend aan zijn thee kopje lurkt.

Dan kauwt hij langzaam op zijn brood en kijkt stoïcijns in de verte over het meer van Kandy.

Ergens komt bij mij een herinnering opduiken en denk terug aan een tafereel uit mijn jeugd. Ik was een jochie van een jaar of acht en woonde bij mijn ouders op de boerderij samen met mijn broers en zussen. Opa en oma woonden bij ons in, zoals dat in die tijd gewoon was. Opa was een man die met paarden is opgegroeid. Hij wist alles van deze dieren af en verzorgde ze met veel liefde en passie. Nog bijna dagelijks was hij met het paard aan het werk.

In de zomer als de zon op zijn hoogst stond en in begin augustus de temperatuur over de 30 graden klom, kwamen de vliegen en dazen met honderden tegelijk op het arme paard van opa af waar ze zich te goed deden aan het warme bloed en zweet van het dier. Het paard was aan

getuigd en ingespannen voor de ploeg en kon dus niet vluchten. Hoe graag zou zij haar hals hebben willen schuren aan een boom of tak om zo de lastige parasieten van haar lichaam te verwijderen. Hoe graag zou zij met haar staart, zwaaiend proberen met een felle zwiep de niet aflatende treiterende vliegen en dazen van haar bezwete lichaam af slaan.

Door de beperking in haar bewegingsvrijheid is dit bijna onmogelijk. De insecten teisterden de ogen en de hals van het arme dier. De dazen en vliegen konden ongestoord deze plekken van het lichaam pijnigen. Op een manier waartegen ze zich niet kon verdedigen. Hierdoor konden de parasieten ongestoord het warme bloed van het paard te drinken. Hoe wild ze ook met haar hals schudde, de dazen zaten tot hun nek in haar huid vast gezogen.

Mijn grootvader haalde dan het dazen doek uit de kist, een soort net wat je om het hoofd en de hals van het paard kon hangen. Deze doek zorgde dan voor een beetje opluchting voor het zwaar getreiterde dier. Tijdens de pauze nam mijn opa de kopzak, een zak waar de haver en brok in zaten en deze werd dan aan het hoofd van het paard bevestigd. Het paard kon dan de in de zak zittende brok en haver op eten.

Waarom ik deze vergelijkeins maak? Ik weet het niet? Misschien omdat het allebei met iets, wat mij lijkt ongemakkelijke noodzaak te maken heeft?

Het paard om zich te beschermen tegen de dazen en vliegen die zich met honderden tegood doen aan het warme bloed van het paard.

Deze gesluierde vrouwen waarom moeten zij zich beschermen?

Is dit hen van uit hun geloof opgelegd? Of begrijpen ze dit uit oude teksten die ze zo interpreteren? Ze mogen hun vrouwelijkheid niet laten zien omdat de mannen bij het zien van een onbedekte huid in verleiding worden gebracht en tot onkuisheid worden “gedwongen”. Volgens het oude testament leefde de mens ooit in het paradijs zonder begeerte.

Een man kon naar een vrouw kijken zoals een kind naar het naakte lichaam van zijn moeder. Verder begrijp ik uit het oude testament, de Schepper heeft, nadat de man en de vrouw zich onkuis hadden gedragen waarbij de vrouw de man zou hebben verleid, het tweetal uit het paradijs geschopt.

Toch wel ergens vreemd dat door dit verhaal in het oude testament, het begeren van een naakt vrouwen lichaam door de man op een dergelijk manier als het van top tot teen bedekken van het vrouwenlichaam wordt voorkomen. Alsof het minste beetje blote huid hun driften tot explosie doet komen en ze dan niet meer in staat zijn om zich te beheersen.

Ik zou zeggen eet elke dag morgens, middags en avonds weken achter elkaar eens friet en je zult zien dat je geen friet meer kunt zien.

Maar ja in sommige religieuze stromingen wordt dit fenomeen van overdadigheden aan lusten en seksuele driften van de man blijkbaar opgelost door alles af te plakken bij de vrouw. Wordt er toch misschien een stukje bloot gezien of kan zelfs de man suggereren dat hij iets gezien heeft wat hem een vrijbrief geeft om de vrouw te degraderen tot een gebruiksvoorwerp. Als hij zijn daad heeft verricht kan hij met opgeheven hoofd zijn daad schoon spreken omdat hij niet de schuldige is aan deze bizarre vernedering van het meisje of vrouw. In feite heeft hij twee wetten te gehoorzamen.

Wet een: De man heeft altijd gelijk. Wet twee: Als de man geen gelijk heeft gaat de wet een automatische in werking.

Hierdoor is het meisje vogelvrij verklaard. Zo kan het zijn dat er een meisje of vrouw wordt verkracht. Een verklaring van de dader dat zij een deel van haar schoonheid heeft laten zien kan voldoende zijn om dit soort rechters, die geloven in die twee wetten, een vonnis uit te laten spreken wat ongunstig uitvalt voor het slachtoffer. Zij was beter af geweest om in stilte te zwijgen. Het ergste is nog een straf opgelegd te krijgen die zo hoog is dat de vernedering en

de pijn van de verkrachting een fris lentebuitje lijkt tegenover het vonnis van de rechter. De straf gegeven door de rechter is een zware winterse hagel bui met een geselende wind die een huid doet open scheuren.

Het slachtoffer was beter afgeweest als zij de vernedering van de verkrachting, zwijgzaam emotioneel loos had ondergaan.

Na de lunch gaan we met z'n allen naar de bus van onze chauffeur Visvannathan Robert.

Robert wordt hij genoemd omdat hij dit ook wel handig voor ons vindt.

Iedereen die met hem reist, spreekt hem met zijn achternaam aan.

We gaan vandaag een bezoek brengen aan het Moeder Theresia huis in Peradenia in Kandy. Ik hoop dat de meiden en de jongens, hun "boy friends", niet in een al te grote cultuurschok terecht zullen komen. Ik ben vaker in dit soort tehuizen geweest en weet uit ervaring dat dit niet te vergelijken is met wat je bij ons kunt aantreffen. De eerste keer dat ik kennis maakte met deze leefomstandigheden van de geestelijk en lichamelijke gehandicapten in dit soort tehuizen was voor mij een bizarre ontdekking. Alleen de meest elementaire noodzakelijke verzorging werd gegeven. Dagbesteding kende men nauwelijks. Lange dagen met sleur en verveling is meer regel dan uitzondering. Meestal onwelriekende monotone slaapzalen waarin de cliënten emotioneel voor zich uit staren. Gehandicapten, geestelijk en lichamenlijk die elkaar helpen in hun dagelijkse bestaan. Kinderen die heel veel uren in hun bedje met hun hoofd ritmische tegen het matras bonken. Hoogbejaarden, slecht ter been, op een stoel vaak half blind door staar in hun ogen, in een grijze nevel de wereld in kijken.

Verstandsverbijstering werd mijn deel door deze bizarre ontdekking.

Voorzichtig probeer ik een en ander te vertellen aan wat ze kunnen verwachten.

Maar het lijkt mij dat ze het gezicht van deze realiteit niet kunt uit leggen.

Ze zullen het zelf moeten beproeven zien en ruiken.

Ze zijn sterk genoeg, lijkt mij, om deze diep rakende gewaarwording te relativeren.

Aangekomen bij het tehuis van Moeder Theresia in Kandy vragen we aan een Srilankaanse vrouw of Zuster Gerdie Muizers aanwezig is. Gerdie is geboren in Venray en is ingetreden in de orde van Moeder Theresia. Anders verwoord, ze wil zich belangeloos wijden aan de allerarmste op deze aarde. Voor ons lijkt dit een hele opoffering, alles achterlaten, geen bezittingen hebben. Bij de officiële plechtigheid van intrede heeft ze zelfs een andere naam gekregen.

Gerdie weet niet dat we komen. In 1998 zijn we ook bij haar op bezoek geweest. Toen werkte ze aan de westkust in Moratuwa in een tehuis voor kinderen, hoofdzakelijk wezen.

Ze begroet ons vriendelijk. Ik leg haar uit wie we zijn in de streektaal het dialect wat zij in haar jeugd ook sprak. Het is al weer 11 jaar geleden dat we Gerdie een bezoek hebben gebracht in Moratuwa. Nu begint bij haar een en ander weer naar boven te komen. In het begin spreekt ze half Engels en Nederlands door elkaar en daarna gaat ze over op het dialect omdat ik haar steeds weer in het dialect terug praat. Ze wil ons graag een rondleiding geven. We beginnen in de eetzaal.

Ik kijk even naar de meiden en jongens. Ze zitten stil en verbaasd voor zich uit te kijken met het blik op een bestemming die ik niet kan weten. De jongens zijn stil en nemen de situatie met een blik van verbazing en afschuw op. Het is een ontdekkingsreis waarvan ik ze niet kan en wil weerhouden.

Ik zie ze naar een Srilankaans meisje kijken. Ze zit in een stoel is verlamd en blind. Zuster Gerdie vertelt dat ze, voor dat dit lot haar overkwam, ze een veelbelovend danseresje was en erg beweeglijk en muzikaal was. De hele wereld lag voor haar open en was erg ambitieus. Nu zit ze gekluisterd aan haar stoel en is blind. Ik schat haar leeftijd om na bij de 25 jaar.

Ze staart bewegingsloos voor zich uit en luistert naar de vreemde geluiden die wij als groep produceren. Er zitten grote grijze vlekken op haar ogen waar ooit haar grote zwarte pupillen zaten. Ik kniel bij haar neer en bedenk mij in welke eenzame herinnering zij moet leven. Het meisje schijnt mij gewaar te worden ze maakt een beweging met haar hoofd in de richting van mij. Met haar oren en neus observeert ze mij. Deze zintuigen zullen zeer waarschijnlijk goed ontwikkeld zijn. Zo heeft ze de vreemde geur die wij met ons mee dragen allang vernomen. Dit is zeer aannemelijk omdat onze meiden en jongens de deur niet uit gaan voordat ze zich eerst bestoven hebben met een geur of deodorant waarvan ik het nu niet passelijk vind om de prijs hiervan te vernoemen.

Ik pak haar hand vast en streel zachtjes over haar vingertoppen dan streel ik de binnenkant van haar hand. Ik zie haar wenkbrauwen bewegen en ze tovert langzaam een glimlach op haar gezicht.

Nu tik ik zachtjes met mijn vinger op haar neus en strijk daarna met de buitenkant van mijn hand over haar wang. Ik pak weer haar handen vast en laat deze tussen mijn handen liggen. Zachtjes wrijf ik haar handen tussen mijn handen en dan trek ik mijn handen, die haar handen omsluiten, voorzichtig naar mij toe. Zoals een baby ontglipt aan de schoot van een moeder zo vallen haar handen bij haar op haar schoot. Bij het gaan kijk ik nog even om en zie haar handen meewarig, verbaasd omhoog brengen naar haar neus. Met vreemd verwarrend blik ruikt ze aan haar handen die haar waarschijnlijk in een verre herinnering doen belanden.

Gerdie vertelt dat er akka's werken. Een akka is een zuster, die helpt bij de verzorging van deze mensen die door het lot aan de rand van de samenleving terecht zijn gekomen.

Gehandicapten, ouden van dagen, wezen en baby's, die door hun verwekkers zijn achtergelaten ergens op straat en door omstanders naar dit tehuis zijn gebracht.

Deze akka's (verpleegsters) hebben niet zoals wij gewend zijn een professionele opleiding genoten. Nee, deze akka's zij ook door het lot, toeval en gedwongen omstandigheden verzorgers geworden van de gehandicapte bewoners van dit tehuis. Gehandicapten die zich zelf niet kunnen wassen of voeden. Er lopen hier verscheidene akka's rond.

Een, vertelt zuster Gerdie het meisje is als kind hierheen gebracht. Omdat ze blind was konden of wilde de verwekkers ze niet verzorgen. Ze heeft zich ontwikkeld tot voedster van een zeer ernstig spastisch kind. Ze heeft de ultieme gave rustig te blijven en puur op gevoel voedt ze het kind. Geen enkele andere akka lukt het om dit spastische kind te voeden.

Er loopt een akka rond die leiding geeft aan een groep. Ze is erg bekwaam en weet van aanpakken. Deze vrouw zou een goede manager kunnen zijn zou je denken en overal een goede betaalde baan kunnen krijgen. Maar haar leven liep anders. Voordat ze hier kwam had ze een relatie met een ziekelijke jaloerse man. Deze desperaat had twee eigenschappen samengebracht in zijn bekrompen geest. Domheid en angst.

Als domheid en angst vriendschap sluiten komt het slechts denkbare in de mens naar boven. Angst en domheid samen kan mensen veranderen en een duizelingwekkende afdaling laten maken naar de diepe krochten in het menselijke brein. In de diepte waarin het meest primitieve de oervader van de mens zetelt.

Het door de evolutie gemaakte menselijk brein omkapselt het eerste stadia van de mens in wording. Het instinct van het reptiel. Onze oervader het reptiel kende geen emoties zoals liefde gevoel voor kunst, schoonheid en verwondering.

In deze situatie van haar partner was het jaloezie. Hij had een ziekelijke jaloezie ontwikkeld en kon blijkbaar niet aanzien dat haar schoonheid werd bewonderd door andere mannen.

Daardoor had hij een plan bedacht om haar van haar schoonheid te beroven.

Het resultaat was zoals je het wilt bezien, opmerkelijk goed gelukt.

Ik keek naar de reacties van de meisjes en jongens en zag ze huiveren. Het was een mengeling van woede en verbazing waar verbijstering op hun gezichten viel af te lezen. Ze keken van haar weg omdat het hebben van een oogcontact op dat moment te veel werd voor hun incasseringsvermogen.

Het moet gespookt hebben in hun hoofden. Een hutspot van emoties. Ze zijn jong en evenwichtig genoeg en zullen deze bijzondere ervaring wel plaats kunnen geven in hun leven.

9 augustus 2009 Thilanka Hotel kandy.

Vandaag is het zondag. We hebben een reis naar Rattota gepland.

Rattota is een klein stadje of hoe je het wilt zien een groot dorp. Het ligt noordelijk op de lijn Kandy, Matala, midden in een thee gebied en is omringd door thee plantages die op de hogere hellingen liggen.

Een van deze plantages heet Nicholaoya estate. Hier op deze plantage werd 20 jaar geleden een meisje zwanger van een tweeling. Deze tweeling werden onze dochters.

Op 14 februari 1990 overhandigde de moeder haar kinderen aan ons.

In maart 1994 zijn Ton Niessen en ik de biologische moeders van onze kinderen gaan sporen en vonden haar op de thee plantage boven in de bergen midden in Sri Lanka.

We hebben toen de biologische moeders van onze kinderen gevonden.

In feite is hiermee de stichting Yaluva geboren. In 1997 werd de stichting Yaluva officieel ingeschreven bij de kamer van koophandel in Eindhoven.

In het begin ondersteunde we enkele families op de theeplantage Nicholaoya. Na dit een aantal jaren gedaan te hebben, kwamen we er achter dat hier en daar een familie steunen alleen maar voor onrust en afgunst zorgde onder de plaatselijke gemeenschap. Op advies van Robert is besloten om het schoolje op de thee plantage te gaan steunen in vorm van voedsel pakketten. De kinderen die naar school kwamen konden hiervan profiteren en hun dagelijkse monotone voeding thuis, kokos en pepers, werd nu aangevuld met melk en andere waardevolle voedingsproducten. Nadat ons berichten bereikten, dat veel kinderen met studeren stopten na hun 12^e levensjaar ivm de lange afstand naar de middelbare school in Rattota heeft het bestuur besloten om een schoolbus van Nicholaoya naar Rattota te sponsoren en zo de kinderen een kans te geven om hun studie te vervolgen. Ondertussen werd een PC project gestart waarbij enkele leraren werden aangetrokken die de kinderen PC les geven.

Vandaag gaan we er heen om het schoolbus project van een andere thee plantage, genaamd Dangkanda naar de school in Rattota te openen.

Een school in Helmond, genaamd Carolus Borromeus College heeft de aanzet gegeven om een nieuwe bus verbinding te openen tussen de thee plantage en de school in Rattota. Een kleine ceremonie staat ons te wachten, heeft Robert ons verteld.

We willen graag een paar foto's maken als informatie materiaal voor de school in Helmond en voor de website www.yaluva.nl van de stichting yaluva.

We zijn compleet verrast als we in Rattota aankomen. We worden officieel door het hoofd van de school dhr Ganeshan en enkele leraren verwelkomt. Hierna worden we naar het schoolplein gebracht. Bij het binnenkomen zie ik voor mij een groep meisjes van een jaar of 4 voor mij staan. Allemaal zijn ze in een Bordeaux rood rokje en een bij passend shirtje gekleed. Op achterkant staat, "little rose nursing" op het shirtje. Een bijpassend hoofdkapje completeert het geheel. Bep en ik krijgen een paar blaadjes van een speciale boom aangereikt

en als ik het goed begrepen heb is dit een onderdeel van de ceremonie. Daarna leggen we de blaadjes op een tafel een soort altaartje. Samen met het groepje worden we naar het hoofdgebouw geleid. Hierna krijgt Risanne, onze adoptieve dochter het verzoek om onder het zingen van de Nationale Hymen de vlag te hissen.

Er wordt gevraagd waar de andere helft van de tweeling is, want ze weten hier allemaal dat er bijna 20 jaar geleden een theeplukster uit de bergen zwanger was en de tweeling die uit haar geboren werd heeft afgestaan aan twee witte mensen uit Europa.

Helaas heeft onze dochter Renuka vanmorgen besloten om niet mee te gaan naar Rattota. Ze voelde zich niet zo fit en was vermoeid van de lange reizen die we de laatste dagen hadden gemaakt. Ze wilde graag in het hotel een dagje rust nemen.

Nu wordt ons verzocht om samen met het hoofd van school Ganeshan naar de Theeplantage te rijden om daar officieel de bus voor het eerst te laten rijden naar de school in Rattota.

Onderweg kijken we naar de omgeving. Het is er prachtig in de bergen met vele schitterde panorama's op de dalen. Het weggetje kronkelt zich omhoog langs het vele weelderige groen met hier en daar een bergstroompje. Op de hogere gelegen plateaus zie je de theeplantage liggen en met het vervolgen van de weg merken we dat deze weg meer en meer verandert in een haast onbegaanbaar rotspadje. Robert manoeuvreert handig om de kuilen heen, die her en der in de weg verstrooid liggen.

Boven aangekomen wacht ons een nieuwe verrassing. Een paar meisje en mannen staan ons met bloemenkransen op te wachten en we worden met uitstappen omhangen door een kleurrijke slinger van bloemen.

Daarna gaan we naar het plaatselijke schooltje waar we een drankje krijgen aangeboden.

Natuurlijk hebben we aan Joey gevraagd om een flink aantal leuke foto's te maken van de kinderen de schoolbus, en de omgeving, de theeplantage en de gebouwen die er staan.

Natuurlijk worden er groepsfoto's gemaakt en daarna komt een delegatie van de ouders ons bedanken voor de support van het schoolbusje door de stichting Yaluva.

Dan gaat de chauffeur naar het gereedstaande busje en laat de kinderen instappen.

Dit zijn er ietsjes meer als de bij ons geldende aantal personen voor het aantal beschikbare zitplaatsen. Dan gaat de hele stoet op weg terug naar de school in Rattota. Wij rijden er met de bus van Robert achteraan en na een kleine 40 minuten komen we weer onder in het dorp Rattota aan.

Op school parkeren we de bus op de binnenplaats en gaan naar de lerarenkamer.

Aan de muur zie ik een portret hangen van Mahatma Ghandi. Gandhi.

Hij leefde in de vorige eeuw en was een religieus en politiek leider van India die een "non coöperatie" en geweldloosheid nastreefde om zijn grote ideaal een vrij India zonder overheersing van andere culturen te bereiken.

"Peace is a religion" staat er onder zijn portret.

Ik heb verschillende biografieën over deze persoon genaamd Ghandi gelezen en bewonder zijn levensvisie. Van deze biografieën heb ik een aantal uitspraken Van Gandhi genoteerd en samengevoegd tot een brief. Deze wil ik graag hieronder bijvoegen.

New Delhi 30 januari 1948.

Ik heb de mensheid niets nieuws te leren.

Waarheid en geweldloosheid zijn zo oud als de wereld.

Het enige wat ik heb gedaan is met beiden te experimenteren op de grootst mogelijke schaal die binnen mijn bereik lag.

Ik heb fouten gemaakt en er van geleerd.

Ik kan mij voorstellen dat een bewapend mens een lafaard kan zijn.

Wapenbezit is een vorm van angst en lafheid.

De ware geweldloze mens is in het bezit van een volstreekte onbevreesdheid.

Geweldloosheid is wat een mens verheft boven een dier .

Geweld is de wet van het redeloze dier.

Voor een gewelddadig mens is er hoop dat hij op een zekere dag geweldloos zal worden,

Maar die hoop is er niet voor een lafaard.

De waardigheid van de mens vereist gehoorzaamheid aan de wet van de liefde.

Volmaakte liefde in het hart verjaagt de angst en vrees.

Liefde eist nooit, maar geeft voortdurend.

Liefde is altijd lijdzaam, koestert nooit haat en neemt nooit wraak.

Voor de ware geweldloze mens is de hele wereld een familie.

Daardoor zal hij niemand vrezen, noch zullen anderen hem vrezen.

Het lijdt voor mij geen enkele twijfel dat elke man of vrouw hetzelfde kan bereiken als ik,

Als hij of zij zich evenveel inspanningen wil getroosten met evenveel hoop en geloof

In waarheid en geweldloosheid.

Mohandas Gandhi.

De leraar Engels spreekt erg goed Engels en helpt ons met het vertalen van de vragen voor steun en oplossen van problemen en onderhoud van een aantal zaken. Ook de aanleg van adsl voor een snelle internetverbinding komt ter sprake. Ik vraag om de zaken in kwestie op papier te zetten zodat ik deze mee kan nemen en kan overhandigen aan het bestuur op de vergadering van yaluva als ik weer terug ben in Nederland.

De leraar Engels vertelt later dat hij in Wales heeft gestudeerd. Hij is heel erg enthousiast en schiet ons meerdere malen te hulp als tolk bij de vragen die wij hebben.

Als ik de leraar Engels zo enthousiast hoor praten met de meiden en de jongens van ons, gaan plotseling mijn gedachten met me op de loop. Deze leraar zou een paar weken op de Carolus Borromeus school in Helmond, gast docent Engels kunnen zijn. Met zijn opvallende gedrevenheid en enthousiasme zou hij de Nederlandse jongens en meisjes in het Engels heel veel kunnen leren over het land Srilanka de cultuur en thee plukkers in de bergen.

Nu gaan we naar buiten voor een foto sessie van het nieuwe schoolbus project.

De studenten van het Carrolus Borromeus College in Helmond hebben van de drie namen van Carrolus , Rattota en Dangkanda, letters gemaakt op a4 formaat. Elke leerling van de Dangkanda school krijgt een letter uitgereikt en dan worden de namen van deze drie plaatsen samengevoegd en gaan de kinderen voor de nieuwe schoolbus staan. Er worden weer foto's gemaakt.

De chauffeur van de schoolbus Nicholaoya theeplantage is ook aanwezig en er wordt aan mij gevraagd of ik met deze chauffeur op de foto wil gaan. Dit wil ik graag doen.

Nu gaan we met zijn allen naar de computerzaal waar de PC's staan, die gebruikt worden voor de lessen in computer educatie. De lerares laat ons het programma zien waarmee de leerlingen hun vaardigheid kunnen oefenen. Ondertussen vertelt onze Engelse leraar dat er nieuwe plannen zijn om ADSL in te voeren. Hij vraagt of Yaluva hierin behulpzaam kan zijn. Deze vraag staat ook in de brief die ik overhandigd heb gekregen van het hoofd van de school principal Ganeshan.

ADSL zou een geweldige vooruitgang zijn voor de in de toekomst mogelijke internet communicatie tussen beide scholen Rattota en het Carolus College in Helmond. Een culturele uitwisseling tussen beide scholen.

Kinderen in Nederland zouden iets kunnen vertellen over feesten zoals kerstmis, carnaval, hoe een dergelijk feest ontstaan is, hoe ze het vieren en beleven. Ook kunnen de kinderen van Dangkanda wellicht iets vertellen over hun culturele feesten betreft het Hindoeïsme en Boeddhisme en zoals zij het beleven.

We lopen weer terug naar de bus en in het voorbijgaan van een lokaal wijst de leraar Engels ons op een poster die in dit lokaal hangt. Het betreft een poster van Ruud Gullit de bekende voetbalster van het Europese voetbaltoernooi in het jaar 1988. Het jaar dat Nederland Europees kampioen werd. Voor het raam hangt een vaantje met de slagzin, Hup Holland Hup. Toch wonderbaarlijk hoe dit vaantje zoveel jaar na dato hier in dit theegebied midden in Sri Lanka nog steeds in dit lokaal hangt.

10 augustus 2009 Trincomalee
Hindoe tempel

11 augustus 2009 Sigiriya Rock Koningshuis.

12 augustus 2009 Negombo Sea Shell hotel

13 augustus 2009 Negombo sea Shell hotel.

14 augustus 2009. Arrivee Dusseldorf 22.20 uur lokal time.

